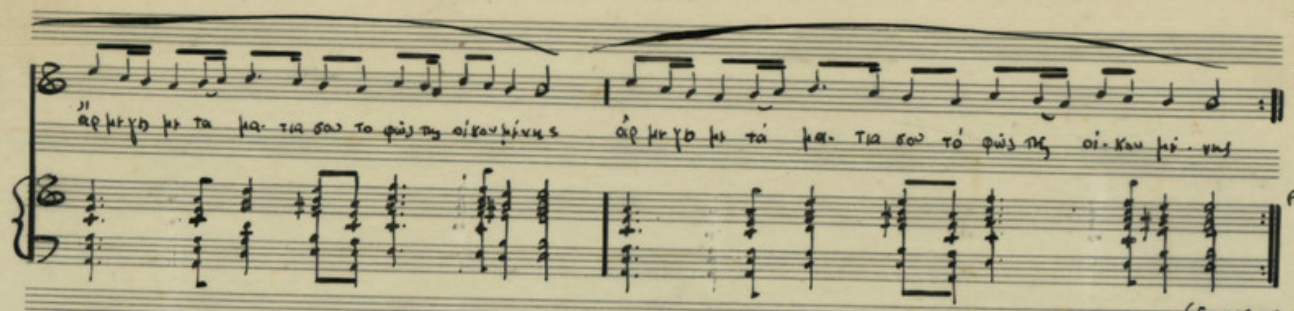

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ VI)

M.M. ♩ = 52

4

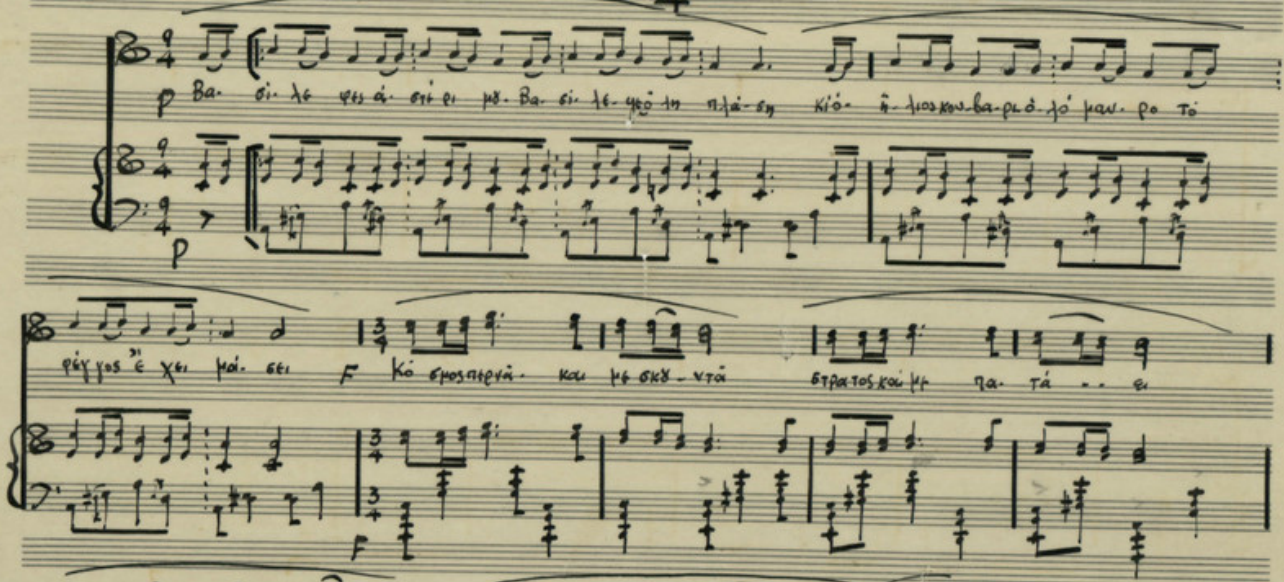

-2-

Καί δίς γ'ἀπαυκίνουσι χιλιάδι μάς ξανοίγω
μαί τίσκα μέ ἀπό πλάγι σου δέ ξένεμα νά φύγω
Ὅμμια ὡς ἐείνα μέ μιλᾶν καί μέ παρηγοράνε
Καί τήν τραγιάσκα σου ἐχάτι, τοί ροῦχο σου φορᾶνε

-3-

Τήν ἄχνα ἀπ'τήν ἀνάσα σε νιώθω ἀπό μακρύ μου.
σχ κ'ἔνα φῶς μεγάλο φως στό σκότος νἀι τό δρόμο
Τά μάτια μέ σκληρίζη τα μιά φωτειή παλάμη
σχ κάτι λαλιά σου γλυκά μέ στό σπήλαιο μ'ἐχει δρόμο

-4-

Καί νά σ'ἀνασκάψουσι τό πόδι στέκει ἀκόμα.
Φῶς ἴλαρό λεβέντη μέ, μ'ἀστροσκόπι ἀπό χῶμα.
Τώρα οἱ σηκωτάδες σε ντύσανε Παιδί πω ἐεν κοιμᾶσι
Κι'ἐγώ τραβάω σάσίρμα σου καί παίρνω τή φωνή σε

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ XVII)

5

M.M. ♩ = 112

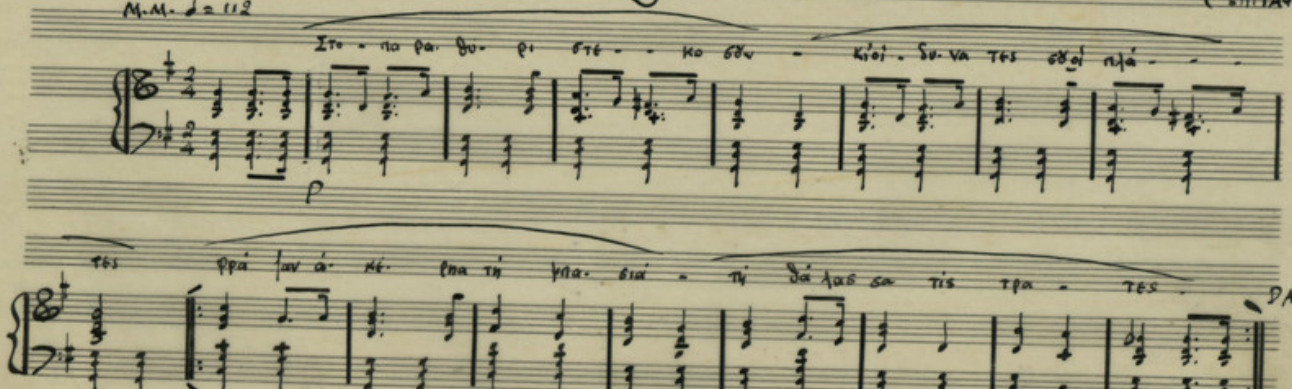

Κι'ὁ ἴσκιος σου σάν ἀρχάγγελος
πληκύρισε τό σπίτι
καί κι'αὐτί σου σπίθηκε
ἡ γαλιά τ'ἀποσπερίτι

Κι'ὅταν τό παραθύρι μας
ἡ θύρα ὅλο τό κόσμο
κι'ἔσπασε σπό παράδεισο
πού'ταν ἀντιφαν. φῶς μου

Κι'ὡς στέκοσθν καί κοιτάγες
τό λιόγερμα ν'ἀναβει
σάν τιλοπίερως φάνταγες
κι'ἡ καλοσρα καρδιά

Καί μές στό χιλιό καί γαλανό
τ'ἀσόβραδο - εσια - λέσα -
ἐ'ἀρμένιζες σάν σιγαλιά
τοῦ γαλαξία μέσα

Καί τό καράβι βούλιαξε
κι'ἔσπασε τό τιμόνι
καί στού πελάγου τό λυδό
πλανιέμαι τώρα μόνη.

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ XV)